

EVA, AMADEUS OCH KURIREN

Om ditt hjärta nån gång brister,
som det gjorde efter Christer,
använd inte Karlssons klister,
utan glöm bort sånt som trist är.
Kom ihåg att du har Mister,
så blir allt bra, min kära syster!

”Du är fantastisk i alla fall”, utbrast jag när jag hade läst versen. ”Tänk att du kan var elak till och med när du kommer med en present! Jag tror inte att jag öppnar paketet. Om jag känner dej rätt så hoppar det upp en gubbe eller en äcklig plastspindel ur det.”

”Men Eva, det var inte alls meningen att vara elak!”

Petrus såg förnärmat ut och för ett ögonblick trodde jag honom nästan.

”Det är tvärtom det bästa vers jag har skrivit. Den första också förresten. Öppna paketet nu, jag lovar att det inte är nå otäckt!”

”Jamen vilka rim!” sa jag. ”Trist är och syster! Och varför måste du påminna mej om Christer när du vet hur jobbigt det har varit för mej!”

Det var tidigt på morgonen på min sextonårsdag och Petrus, min tvillingbror, som förstås också fyllde sexton, hade kommit in till mej före alla andra med ett paket med den där versen på.

Jag får väl lov att berätta vad hans vers syftade på så kanske det är lättare att förstå varför jag tyckte att han var elak.

Det han skrev om Mister, det var helt okej, för Mister är min häst och att jag går till honom och får lite tröst när livet är som mest obarmhärtigt, det är sant. För han blir nästan alltid glad när jag kommer. Gladast blir han förstås om jag har en brödbit med mej.

Det händer ju ibland att livet inte är alldeles toppen, alla är griniga och sura, man kanske har fått kritik för att man inte har städlat sitt rum, vilket man inte har orkat med, helt enkelt. Man kanske har gjort bort sej på matteskrivningen för att man har tänkt på helt andra saker och därför fått till en massa slarvfel fast man egentligen kunde alltihop. Eller man kan vara avundsjuk och deppig för att ens ett år äldre syster, som heter Mia, är så snygg och har FORMER, medan man själv är finmig och ful och platt som en bräda. Mia ler bara lite förföriskt mot den kille hon vill ha, sen är han klistrad vi henne så länge hon har lust. Bara som några exempel på orsaker som gör att man kan vilja gå och dränka sej eller åtminstone gå och lägga sej och dra nåt gammalt över sej.

Men tack vare Mister så behöver jag inte gå och dränka mej. Om han är ute i hagen så kommer han som en hund när jag visslar. Vi har en stor hage som det finns en rätt stor skogsdunge i och om jag ställer mej på en liten kulle, tio meter innanför grinden och visslar, så hör han mej var han än håller till och kommer brakande rätt genom skogen.

Så bromsar han tre meter från mej och undrar om jag har nåt godis med mej. Om jag stoppar handen i fickan så kommer han fram och puffar på handleden för att jag ska dra upp en brödbit, eller vad det kan vara. Men om jag bara har grimma med mej, händer det att han tittar lite fundersamt på mej, tvärvänder och galopperar bort.

Då struntar han i att ta vägen över bron vid diket, nej då, han galopperar rakt fram och flyger över det breda diket med den svarta manen virvlande i luften. Han ser ut som Svarta Hingsten när han sätter iväg så där, med musklerna spelande under den blanka svarta huden och med huvudet stolt, ja nästan malligt, högburet.